Patron Jönssons memoirer.

— AF —

SIGURD.

(Forts. från förra numret).

I.

Jag presenterar mig.

Uti mitt stora arbetsrum i mitt stora hus vid Stora torget sitter jag och förundrar mig störligen, närjag besinnar mina egna öden.

Derborta i hörnet står en mjuk, svällande soffa och bakom den en piedestal och ofvanpå den en statyett, som kostar tvåhundra kronor. Väggarna prydas af rätt dyra taflor; huruvida de äfven äro dyrbara förstår jag inte. Och min fot hvilar mjukt på en matta från Smyrna; att den är åkta det begriper jag.

Och denna fot sjelf är klädd i en stöfvel så blank, att jag tycker en ung fluga borde vricka sig på dess yta. Och byxorna äro af finaste satin, och min nattrock kostar nittiofem kronor.

Mitt namn är Nils Jönsson, till er tjenst.

Cigarren i min mun kostar tjugo öre netto, och medan jag njuter den så här i sakta mak ofvanå supen, innan jag går till hvila, sväfva mina tankar hän till ett annat hem, hvilket en gång var mig lika förtroget som detta, ett hem djupt inne i skogens famn, med låga dörrar och svartnadt tak, med sneda väggar och trasig tapet, med ett spett hårda kakor i "gällen" borta vid spisen, och dystra, allvarliga, af lifvets strid tidigt brutna menniskor i de väggfasta sängarna redan före den här tiden på kvällen.

Den ene var en liten vissnad man, med bruna ängsligt ansigte och smala, böjda skuldror. Huru ödmjukt stirrade inte de ljusblå ögonen, huru fort flög inte mössan af från de glesa håren, när någon öfverordnad talte honom till, och hvem var ej "öfverordnad" för Jöns i Hagen! Huru tunn och lappad var icke den gamla komissströjan! Huru kallt skall det icke ha varit med de grofva linnebyxorna på stenarbetet framme i byn midt i smällkalla vintern!

Jag känner penningens värde, ty jag har sjelf under långa, modosamma år lagt slant till slant, men tiotusende kronor skulle jag dock gerna gifva, hade jag dig här, du gamle förslitne, årböjde backstugusittare och finge sätta dig ned i denna mjuka stol och svepa min egen dyra nattrock om din magra gestalt...

Den andra var en härjad kvinna med kantiga former och grånande hår. Lutad gick äfven hon och från det insjunkna bröstet skrällde en hosta, som skär i mitt eget ännu efter femtio år. Jag kan ännu se den gråa kjolens slarfvor, när helst jag vill, och jag är rädd för att det fårade, i förtid åldrade ansigtet sällan var rigtigt rent, men ändå, ändå... De skulle gerna i morgon få taga detta mitt stora hus vid Stora torget med allt hvad deruti är, kunde jag blott i afton få bära henne hit upp, varligt lossa pjaltorna och bädda henne ned i min egen stora, mjuka, varma säng derinne och böja mina styfva knän vid bädden och gömma hufvudet vid hennes bröst...

I soffan och fällbänken fanns öfver nog af små linhåriga, skrangliga gestalter i grofva, svarta, trasiga linnen och med små blekpussiga ansleten, sådana de bli af att månad efter månad näras med vattenhaltig potatis doppad i saltlake.

Ett af dessa ansigten är detsamma, som nu myndigt blickar ned från den stora oljefärgstaflan på väggen i min hustrus kabinett. Kinderna ha fyllt i sig en smula, och blaggarnsskjortan är utbytt mot en frack med vasaorden på.

Och de andra...?

Ja, jag är en välvillig man, och jag ger årligen stora summor till lindrande af den stora nöden; men vid barnfesten å stadshuset, då jag står i den andra jultomtestyrelsen bredvid de andra vasariddarne och de öfverlastade julgranarna och delar ut desammas håfvor till höger och venster, då händer det att rösten blir sträf och hjertat hårdnar till och det kännes som is i bröstet, när jag tänker på, hvilket jubel det skulle blifvit bland Jöns i Hagens småttingar för tusendedelen af all denna herrlighet, men att aldrig, aldrig de nåddes af en sådan fröjd.

"Om det ännu vore för sent?"

Ja, det är det. Mia och Jakob äro döda. Johannes har gått under i Amerika. Min lilla Emma, min hjertesyster, föll som villebråd på den lustarnas mark, der fina karlar jaga folkets döttrar, och ett skyddadt näste att dö uti var allt hvad bror Nils kunde göra för henne. Syster Hanna lefver med man och barn, men ett lif, som gjort henne sådan, att den hjelp jag bringar henne måste gå genom tredje hand utan kärleksfulla ord, utan personligt sammanträffande.

Vet inte, hvarför just tankarna i kväll flyga så der emellan mitt hem i stora huset vid Stora torget och Jöns i Hagens gråa stuga. Kanske kommer det sig af att hustru min just i dag skrifvit från Stockholm, der hon är och roar sig hos äldste pojken, och ordat så mycket om festen, som vi skulle ha på min födelsedag ett par veckor härefter.

Sextio år! Ja, det är ju onekligen en sån der milstolpe, der en trött vandrare med styfva ben gerna sätter sig ner en stund, ser tillbaka på vägen och knyter upp sin matsäck af gamla minnen.

Det är rätt mycket som ligger emellan det lilla gråa hemmet i skogen och det stora hvita hemmet vid Stora torget. Och en hel del har den lille potatisfodrade pilten i svarta blaggarnsskjortan också fått genomgå, innan han blef i tillfälle att i prima oljefär med frack och vasastjerna blicka ned på tingen från en fin frus — hans egen hustrus — kabinettsvägg.

Och gumman min kommer inte hem på en och en half vecka och affären går numera sin jemna gång äfven utan firmans senior på kontoret.

Om jag skulle göra ett försök att i all enkelhet uppteckna....?

Hvilken besatt idé! Om jag begrepe allt, hvad som ligger i luften så här mot seklets slut! Jemte en hel del frisinne och otro och elektricitet och socialism och trikå och varieté och praktiska uppfinningar och många mindre moraliska saker, så är det också en förskräcklig skrifklåda. Har inte min egen son och kompanjon, min högra hand, som nu sköter så godt som hela rasket, skickat in fulla två spalter till tidningen i vattenledningsfrågan! Och min ena lilla flicka skrifver rigtigt små nätta vers på sina julklappar. En af dagarna före jul kommer jag ner på kontoret och får se den unge hygglige Broqvisten sitta qvar en tio minuter efter kontorstidens slut och srkifva korta, slarfviga, besynnerliga rader på ett papper.

— Hvad herrans namn är det der för en faktura? sa jag.

Men Broqvisten blef blossande röd och sköt papperet under reskontran.

— Hvad har herrn för sig? sa jag.

— Ursäkta, herr grosshandlare, men jag har gjort undan mitt arbete och så satt jag och funderade . . . och funderade . . . Si grosshandlarn vet ju, att jag är förlofvad . . . och det var . . . det var en liten vers. . .

Nå han är ju nästan som mitt eget barn, och jag gaf mig inte, förrän jag fick se den der orderkopian. Rätt nätt, minsann, ritigt fiffigt hopkommet. Inte för att jag förstår mig mycket på sånt der, men hade unga Broqvist tid och inte vigtigare saker att sköta, så nog tror jag han skulle kunna skrifva en poesibok rätt så väl som någon annan.

Men om jag nu också sjelf skulle gripas af den allmänna skrifklådan!

Det fattas mig ju så oändligt mycket för att kunna skrifva en rigtig bok. Bland annat "den upphöjda och fria verldsåskådning", som, efter allt hvad jag kan förstå, är alldeles absolut nödvändig för att få en bok modern och bra. Jag tror inte egentligen, att en, som ska skrifva en bra bok så här mot seklets slut, får just tro på någonting. Utom sitt eget snille, förstås. Och jag, som tror på så mycket! På hufvudbokens siffror och på min gummas kärlek och på barnen och på gamle kassör Palm Och först och sist på Guds godhet.

På Gud ja . . . Stackars Nils Jönsson, Honom har du, tyvärr, inte haft tid att tänka på så mycket som du bort! Men jag är för olärd att ge mig in på tviflets spetsfundigheter, och har allt för ofta sjelf kännt den Högstes hand i nackhåret, så att ska jag något tro, så tror jag allt på vår Herre och är tacksam för hvad Han gjort för Nils Jönsson.

Det finns en gammal vers, som vi läste i folkskolan, och som jag inte vidare fäste mig vid då, men sedan så ofta tänkt på, när jag börjat krafla mig upp i verlden.

Jag är redan så pass i författaretagen så, jag känner på mig att det är alldeles opassande och naivt och gammalmodigt att citera den gamla versen så här midt inne i en verldslig bok, men jag tycker att dess ord så slående bekräftas af mitt eget lif, att jag nödvändigt i "Patron Jönssons memorier" måste erinra om, huru

"Det kostar Gud ju ganska ringa
Den fattige att göra rik,
Den rike att till armod bringa,
En hög den låge göra lik;
Ty han, den rätte Frälserman,
Upphöja och förnedra kan."

* * *

II.

Huru jag började förtjena mitt bröd, blef föräldralös och såldes på auktion.

Arbetet sammanhänger med mina tidigaste minnen. Min son, som tjensgör å serahmerlasarettet i Stockholm, var trettiotvå år då han sjelf började förtjena sitt bröd; hans far var åtta. Ja tror att det förra möjligen är något för sent och det sista kanske väl tidigt.

Någon tungsinthet öfver att behöfva göra nytta för mig så tidigt, kom emellertid ej i fråga; det var en glädje derhemma i Hagen när jag fick min första plats, större än i en herrskapsfamilj då dess gosse sluppit in som officersvolontär på något rangregemente. Men tanken på den platsen var dock i mitt lilla barnahjerta förbunden med den djupaste skräck.

Egorna der framme i byn voro, såsom mångenstädes den tiden, ej skiftade de olika åborna emellan. Åkrarna hade de af ålder haft delade, men utmarkerna voro gemensamma, ängarna skördade man på en gång och delade höet efter hemmantal, och emellan de särskilda böndernas åkerlappar fanns inget stängsel. På högsommaren gingo alla byns kreatur på den stora, gemensamma skogen, men i början af September, när en hel del säd var intagen, släpttes djuren in i "gärdena" för att afbeta åkerrenarna och de små, mellan åkrarna liggande ängsbitarna. Och då anställdes en vaktpojke för att se efter det boskapen ej rörde de ännu oafbergade åkerfälten eller gäf sig till att rota i potatisen.

Vi voro fem sökande och ypperst bland dem Per Nilssons Katrinas Johannes, fjorårets meriterade vallgosse, en bjesse på elfva år, som hade egen piska med tagelsnärt. Men han ville, utom födan och fri disposition af det gamla hästtäcket på höslindret, der vaktpojken hade sin sofplats, äfven ha ett par halfsulor och ett helt skålpund ull till strumpor.

Det gör mig godt att kunna säga, det dessa häpnadsväckande anspråk af Johannes eller rättare af hans mor Katrina möttes med allmänt ogillande i hela byn äfven inom torpare- och backstugusittarekretsar; det var ju blott fråga om fem veckors vallgång!

Så var der en ung man vid namn Gustaf i Fällen, en stor och stark gosse, som gick på sitt tionde år och alltid brukat slå mig i skolan. Men hans mor hade ord om sig för någon insigt i den pikanta idrott, som kallas för tjufmjölkning, och så vardt han petad.

En annan gosse hade gjort sig känd för uppenbar grymhet mot djur, och den fjerde aspiranten var lika liten och ömklig som jag, och jag blef den lycklige.

Jag har senare blifvit vald både till stadsfullmäktig och landtingsman och deputerad att uppvakta konungen i och för tillsättnade af kyrkoherde i staden, och kronprinsen har talat vid mig två gånger; men aldrig har mitt hjerta klappat så högt och fort, som då byns ålderman tog mig i axeln och sa:

— Ä du snäller ve kriatur?

— Jaa, sa jag.

— Å går inte på åkrarna å tar jorpärer mä dej hem?

— Nä bevares Gu för då!

— Å gör inga pryttangsjoner på ull å halfsuler?

— Nä, för allt i verlden!

— Köm då på månda klöckan sju.

Gudskelof! Så skulle då mor under fem veckor slippa att dela brödet och sillen fullt så knappt derhenna, och småsyskonen skulle få hvar sina fyra potatis i stället för tre! Huru lycklig skulle jag ej varit, om icke den der grufliga fasan och skräcken sammanpressat mitt bröst, fasan och skräcken för — den store, arge byatjuren. Hans ögon gnistrade och han bökade upp marken med hornen så fort han fick se en menska på långt håll ute i skogen, och honom skulle jag, lille stackare, drifva från hafren och potatisen!

Jag hade fått ett par nya träskor och mor hade knutit ett stycke segelgarn på ett hasselspö till vallarepiska den måndagen jag skulle begynna mitt värf. Med bultande hjerta klef jag bygatan framåt, långt före den bestämda tiden, och smällde med min piska för att skoja upp mig.

Och så släpptes alla kreaturen ut, hvar ifrån sin ladugårdsdörr och den väldige, fruktade från Gustaf Jonssons, som skulle hålla tjur åt bylaget det året.

— Du ä väl inte blyger för Olle, here? sa Gustaf Jonsson.

— Nä . . . för a . . . a . . . all del, sa jag, och var så rädd så jag hackade tänder.

Första timmarna gick det bra. Djuren hade gått på skogen, der betet var knappt, och hängåfvo sig nu, under så ringa kringströfvande som möjligt, åt ett njutningsfullt fråsseri på det feta gräset å åkerrenarna. Men framåt middag, då de började bli mätta och magarna stodo spända på dem som på en roteknekt i slutet på ett läsemötakalas, började de vilja spatsera, och snart stod Olle inne på en hafreåker och nafsade på axtopparna i långtrafven.

Hvad skulle jag göra? Köra honom derifrån vore nog en säker död, och körde jag inte bort honom, så vore det naturligtvis slut med min befattning. På läsemötet hade jag hört presten säga att man skulle "bedja" i nödens stund, bedja till Gud. Ja, det ville jag, men både "Fader vår" och "välsignelsen", som jag hade en aning om att de bäst passade här, flögo omkring i hufvudet på mig utan reda och sammanhäng. Jag knäppte hop händerna och började, darrande i hvar lem, under det jag långsamt nalkades Olle: "Gud, som hafver barnen kär . . .," ja, sen kom jag inte ihåg den heller längre.

Nu ryckte den förfärlige upp en hel kärfve ur skylen och kastade den högt i luften så att stråna kringspriddes. Det svartnade för mina ögon och stortjutande högg jag i med:

"Gud med en nödtorftig spis
Du oss styrer här i lifvet — —"

— — Ut du, vell du gå, din attan!

"Lät oss njuta hvad du gifvit
Måttligt och ditt namn till pris."

— — Hoj...Ja ja, dej! Ut du!

Olle lyfte hufvudet förvånad och tittade på det lilla gråtande menniskobarnet. Så yttrade han ett medlidsamt: "Mu . . .u . . . u . . . uh" och — gick derifrån.

Aborna voro fem och skulle föda mig en vecka hvar. är veckan var slut fick jag kånka i väg med mitt gamla hästtäcke och inlogera mig å ett annat höslinder. Den qvällen fick jag alltid lägga mig hungrig. Alltid sade "moran" på det stället jag skulle lemna:

—Gack nu, here. Lite å äta får du i hinastuna.

Och lika säkert sa "moran" dit jag kom:

— Gack nu å lägg dej, herastötting, för qvällsmat feck du väl te Lassas?

Och jag höll med dem begge två, fast jag var så hungrig, så jag varit frestad bita fingrarna af mig.

På vintern var det sällan jag kom åt att tjena mig ett mål mat, men på våren fick jag hjelpa till med ett och annat, lite skolgång blef det också då, i folkskolans gryningsperiod, och när saf ven kom i björkarna så att barken släppte på det fina riset, satt jag ute i backarna och gjorde vispar, som jag sedan bjöd ut i gårdarna.

— Ta hit tu äller tre stöcken . Mor din ska få en sleck välling för'et, när hon vankar förbi, sa bondhustrurna.

Men på herrgården fick jag smörgås och mjölk så mycket jag ville ha, och en liten hvit peng, och ibland stod dörren uppe till salen så jag fick höra guvernanten spela. Det var en fin mamsell och vacker som en dag och ung och glad. En gång kom hon ut i köket och talade vänligt med mig och klappade mig på hufvudet och gaf mig sex skilling. Jag räckte henne genast fram fyra af mina vackraste vispar men då skadade hon så vemodigt på hufvudet och sa: "Tack, lille vän, men det dröjer nog många, många år, innan jag behöfver dem." Jag kan slå vad att hon hade någon, som hon hjertans gerna ville börja koka åt med det första.

På sommaren behöfdes jag än här och än der och på hösten hade jag min vallaretid. För det mesta gick jag för endast maten, men när det skulle vara rigtigt stort, kastade man åt mig ett gammalt klädesplagg eller några få skillingar för ett par veckors arbete. I senare fallet var jag jublande glad och trallade och sjöng så att de hörde mig derhemma långt innan jag kom fram. En gång hade jag fått en hel tolfskilling af en resehandlare, som jag passat hästen åt och öppnat grindarna för i tre dar. Då köpte jag mig en bra slump honung, som jag skulle gå mor för sitt sjuka bröst, hvarenda smul. Jag hade mest en mil hem, men bara en gång blef frestelsen barnasinnet öfvermägtig, så att jag stack ner hela pekfingret i burken och slickade på det väl en halftimme. Den qvällen var den enda gången jag minus att mor smekte mig; sådant brukas annars inte bland folk som vi.

Men hostan blef värre och värre och nöden derhemma större, ty snart kunde mor ej mycket hjelpa till. Och en vinteqväll strax före jul, då jag kom hem från herregården, der jag varit och kört tröskverket, var det så ovanligt tyst och stilla i stugan syskonen smögo ljudlöst omkring och far satt på soffelocket med hufvudet i händerna. På sängen låg ett rent hvitt lakan öfver några skarpa, hvassa konturer. Mor syntes icke till. Mitt hjerta snördes samman jag rusade fram och skrek:

— Harre jesses, hvar ä mor?

Då lyfte far upp hufvudet och hviskade:

— Mor ä dö.

Värdet af ett enda bland de många lyxföremål i mitt hus, som jag ser så här när jag sitter vid skrifbordet, skulle nog kunnat rädda hennes lif för många år. Men hvad skulle det också tjenat till? Hvad hade väl hon för glädje af lifvet?

Jag såg aldrig något yttre tecken af kärlek mellan far och mor. Det gick nog veckor, under hvilka de inte vexlade femtio ord. Och på begrafningsdagen voro fars ögon torra, äfven då han med egen hand spikade till locket på kistan. Och då Gustaf i Backen sa till honom: "Stackars du, Jöns, som ä bleen utan qvinna!" sa han bara: "Tan er en syp te, kärar, ni söm ska streta mä Märtha den långe väjen!" För verlden att skåda voro de blott som två arbetskampar vid samma fimmerstång.

Och likväl är ingenting vissare än det, att far sörjde sig till döden efter mor. Jag tror inte han visste eller förstod det sjelf. Han blef endast ännu tunnare, mera böjd och eländig än förut. Förut hade han talat föga nu öppnade han nästan aldrig sin mun, och efter tre månader var det slut.

Mia och Jacob hade gått förut. Jag, elfvaåringen var äldst af oss, som stodo åter. Hanna var nio år, Johannes sju och Emma tre.

En grannqvinna kom och tog hand om oss och huset, och följande dag kom fattigvårdsordföranden. Han tittadte på oss, på grytorna vid spisen, på far, som ännu låg qvar i sängen, och så ref han sig i hufvudet och sa:

— Här får lof å ble akksjon.

— Äh, desse här stumparna går väl inte te många daler, tyckte grannqvinnan.

—Ja mente, förstås, på barnen också.

Orden stå med eldskrift inristade i mitt minne, fast jag då ej forstod deras innebörd. Men jag skulle lära mig att förstå.

Huru far kom i jorden minns jag knappast, men qvällen efteråt, en regnig, ruskig aprilafton, kom der mycket folk in i vår stuga. De helsade inte och sade ingenting åt oss, utan talade blott med hvarandra. Hanna och Emma kröpo förskräkta upp i sängen och började gråta. Johannes sprang ut. Jag visste inte hvad som förestod, jag hade ingen klar föreställning om vår belägenhet jag visste blott att far och mor voro borta och att jag var äldst, hela elfva år. Mitt stackars beklämda barnahjerta fyldes på en gång af skrämsel och en underlig känsla af pligt, af pligt att skydda mina små syskon, att sjelf i första rummet möta hvarje annalkande fara; och så steg jag darrande fram på golfvet och sade, ödmjukt och skälfvande:

— Va vellen I, snälle kärar?

Da slog sig fattigordföranden på knäna ocn grinade:

— Nä hör på heren! Nu ä då kan veta han, som rier för rusthållet här i stuan. Jo jo, gammal-ä bidst.

De andra skrattade också; det var slut med mitt mod, jag klef upp i sängen till systrarna och grät.

— Ska vi ta stumparna äller ungarna först, ordförare sa Gustaf Jonsson, han som var tjurhållare då jag böjade min vallgång.

"Odföraren" hostade och antog en vigtig min.

— Ja se, go vänner, ja har inte låtit jusa på i körkan oni den här akksjonen, utan bara gett roten ett skeckningabu, för här ä inte mer än om hvar å en ropar in en säk å hvar femte en onge, så ä då snart utsåldt, som han sa Högbacka-Masse när han smygkroade mä bränvin i kaffe på Stolpastue marken. Å nu begynnas då, sa nämdamannen ga sin qvinna en settopp på julafton. Om tre månader ska ja ha betalt, å då går te fattigkassan, å här bjuss inte i styfversvis, förstår ni, utan en skilling ä minsta bu. Vi begynna mä grytefoten, för di påstår att då ska ha tur mä säj.

Så togos de fram stump för stump, de gamla usla föremål, som tillsammans bildat vårt hem. De voro oss kära i allt deras elände, de racklige stolarna, den svarta stekpannan och det vacklande bordet. När mors psalmbok, som hon läst så mycket i den sista lidandets tid, gick bort för sex skilling, tryckte jag mig hårdare intill flickorna, men teg; hvad kunde väl vi göra dervid? Men ögonblicket derpå kom Märtha i Kroken, som köpt den, en gammal qvinna, som sjelf hörde till de armaste, fram, stack boken till syster Hanna och hviskade:

Fortsättning.

FONOGRAF Fritt

Vi skänka bort, alldeles fritt, denna sjelfarbetande fonograf. Amerikanskt arbete, sista modell. YaleTalking Machine som spelar alla "standard records" så tydligt och klart som en $30.00 maskin. Denna maskin spelar automatiskt och är en af nutidens skönsta under och olik andra som bortskänkt. Allt vi begära är några timmars arbete, och att Ni rekommenderar oss till Era vänner, efter Ni emottagit denna märkliga maskin. Skicka ej några pengar i förskott, men skrif till oss genast och förbind Er att sälja endast 36 af våra New Style Jewelry Novelties till 10c stycket. När dessa äro sålda, så sänd oss de $3.60 och fonografen är Er. Om Ni ej kan sälja vårt gods, så taga vi det tillbaka och gifva Er ett premium för dem Ni sålt. Det kostar Er ingenting att försöka. Uppskjut ej att skrifva. Blif den första i Ert samhälle som har denna fina maskin. Ni blifver förvånad då Ni ser huru behagligt den arbetar.

Adress CHURCH SUPPLY CO., Inc.
Dept. 280. NEW YORK.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ¼ kvartsection å 160 acres mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utföran det af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.